न मे भविष्यति प्रातर्गतिर्व्योम्नि ततश्च मां ।
सर्वे द्रक्ष्यन्ति निर्यान्तं तत्संप्रत्येव याम्यहं ॥ ११८ ॥
इति तेनोदिता बाला बिभ्यती सा जगाद तं ।
गते त्वयि मम प्राणास्त्रासाक्रान्ताः प्रयान्त्यमी ॥ ११९ ॥
तद्महाभाग मा गास्त्वं देहि मे जीवितं पुनः ।
प्रतिपन्नार्थनिर्वाहः सहजं हि सतां व्रतं ॥ १२० ॥
तच्छ्रुत्वा चिन्तयामास स सुसत्त्वो विदूषकः ।
त्यक्त्वेमां यदि गच्छामि मुञ्चेत्प्राणान्भयादियं ॥ १२१ ॥
ततश्च नृपतेर्भक्तिः का मया विहिता भवेत् ।
इत्यालोच्य स तत्रैव तस्थावन्तःपुरे निशि ॥ १२२ ॥
व्यायामजागरश्रान्तो ययौ निद्रां शनैश्च सः ।
राजपुत्री त्वनिद्रैव भीता तामनयद्भिशां ॥ १२३ ॥
विश्राम्यतु क्षणं तावदिति प्रेमार्द्रमानसा ।
सुप्तं प्रबोधयामास सा प्रभाते ऽपि नैव तं ॥ १२४ ॥
ततः प्रविष्टा ददृशुस्तमन्तःपुरचारिकाः ।
ससंभ्रमाश्च गत्वैव राजानं तं व्यजिज्ञपन् ॥ १२५ ॥
राजाप्यवेक्षितुं तत्त्वं प्रतीहारं व्यसर्जयत् ।
प्रतीहारश्च गत्वान्तस्तत्रापश्यद्विदूषकं ॥ १२६ ॥
शुश्राव च यथावृत्तं स तद्राजसुतामुखात् ।
तथैव गत्वा राज्ञे च स समग्रं न्यवेदयत् ॥ १२७ ॥
विदूषकस्य सत्त्वज्ञस्तच्छ्रुत्वा स महीपतिः ।
किमेतत्स्यादिति क्षिप्रं समुद्भ्रान्त इवाभवत् ॥ १२८ ॥
आनाययच्च दुहितुर्मन्दिरात्तं विदूषकं ।
दत्तानुयात्रं मनसा तस्याः स्नेहानुपातिना ॥ १२९ ॥